

FRANCO CICEK: PRIGODE PALČKA BOBKA

Navsezgodaj so potegnili možje iz svinjaka debelega prašiča in ga zaklali. Hitro je bil razdelan in mesar se je pripravil, da prične delati klobase. Tega še Bobek ni videl in ga je mučila silna radovednost, kako nastane klobasa. Zlezel je mesarju na hlače in od tod na srajco in po srajci na rame, od koder je imel krasen razgled v velikansko skledo, kjer je mesar polnil čreva z nasekljanim mesom. Lepo ga je bilo videti! Mirno se mu je vsedel Bobek na ramo in položil roke navzkriž, kakor se spodobi, če kdo kaj vestno zasleduje.

Pa je mesar malo zakašljaj in se stresel — in hop: je vrglo Bobka z ramen naravnost v skledo. Mesar je bil hiter in delaven mož. Roke so mu kar same šle sem ter tja. Pa so zagrabile Bobka z mesom vred in preden se je ta zavedel, kaj se godi z njim, je že bil v črevesu in na glavo je dobil še precejšen kup mesa, nato močan pritisk, da je kar zazijal. Nekaj je še zaškrtalo in klobasa je bila gotova in povezana, Bobek pa v njej.

V drugi skledi je bilo že polno klobas. Tja je priletela tudi klobasa z Bobkom. Seve je Bobek kričal in se drl v klobasi. Ljudje so slišali njegove klice in so ga iskali vsepovsod po tleh, v kotih, na mizi, med mesom, med klobasami. So izmetali vse klobase ven, kajti klicanje je prihajalo iz sklede. Pa je klobasa z Bobkom priletela tako nesrečno na mizo, da je dobil ta hud udarec po glavi in je takoj umolknil. Vsa-ko iskanje je bilo sedaj seveda

brezuspešno. Da je Bobek v klobasi, kdo bi si to mislil!

Je prišel mimo berač. Lepo je prosil vbogajme. Pa je bil oskrbnik dober mož. Zasmilil se mu je siromak. Zato je vzel z mize klobaso, ravno tisto z Bobkom, in jo porinil beraču v torbo. Berač je bil takega daru zelo vesel. Kajti ne dobi pri vsaki hiši klobase. Lepo se je zahvalil in hitro odšel. Na cesti pa je potegnil klobaso iz torbe in jo pričel božati:

»O, kako si lepa in okrogla. Pa kako dišiš! To boš dobra. Škoda, da si, klobasica, še surova. Kar lotil bi se te, tu pri tej priči! Zdaj moram pa res hitro stopiti, da te spečem. Drugače se mi bodo predolgo cedile sline.«

Jo je božal in še celo poljubil jo je. Pa je Bobek v klobasi spet prišel k zavesti in pričel:

»Ljudje božji, na pomoč, na pomoč!«

Kakor bi držal gada v roki, se je ustrašil berač. Spustil jo je, da je padla na tla. Sam pa jo je rezal po cesti, kakor da mu je sto vragov za petami.

»Začarano klobaso mi je dal falot,« je godrnjal in lovil sapo.

Je prišla po cesti kmetica. Lačna je že bila in mudilo se ji je domov.

»Glej jo, klobaso!« se je začudila ter jo pobrala.

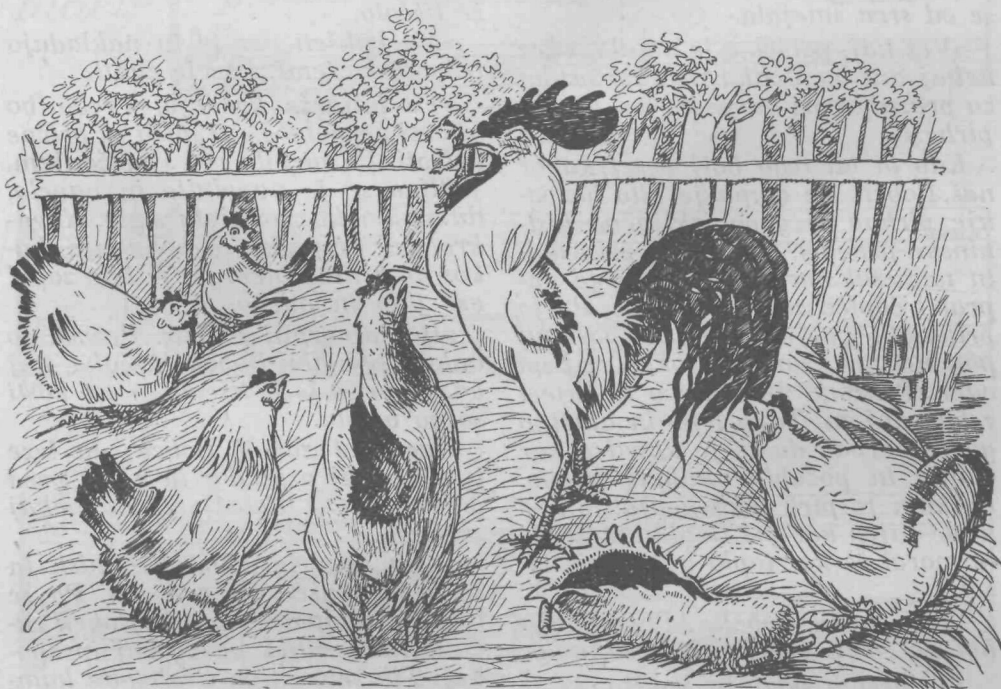
»Gotovo je padla mesarju iz cekra. Je že, mrcina, preveč naložil. Bo pa meni prav prišla.«

Pride kmetica domov, vrže klobaso v ponev in postavi k ognju.

Vročina je Bobka kmalu spet spravila k zavesti. Slutil je, kaj se godi z njim, in da se bo pekel pri živem telesu. Napel je še zadnje sile in začel grozansko kričati.

Je kmetica debelo gledala v ponev. Tako navadna klobasa ne cvrči, če se peče. Bobek pa je kričal vedno huje in huje.

»Zdaj bo po meni,« si misli Bobek in s strahom gleda in posluša, kdaj bo smuknil v petelinji želodec. Pa so zagledale kure klobaso. Nič se niso več menile za petelina s palčkom, kar lotile so se je. Petelin je bil silno užaljen, da ima tako malo ugleda pri svojih putkah, pa je zakikirikal:

»Šent je v tej klobasi,« pravi kmetica.

»Ne maram je. Ta bi se mi drla še v želodcu.«

Jo prime in jo zavihti skozi okno na gnojišče.

Pri padcu pa se je klobasa razpočila in Bobek je srečno stopil na svetlo.

»Zdaj mi je pa že slaba predla,« je rekel in gledal, kje je.

Je pristopil k Bobku domači petelin, ga prijel s kljunom okoli vratu, ga vzdignil v zrak in poklical svoje putke, češ, pogledjte, kaj sem našel. So priletele putke in se silno čudile palčku, ki je bincal v zraku.

»Kikiriki. Kaj ne vidite? Martinčka sem našel.«

»Kaj še,« se je obregnila stara kura čopka.

»To ni martinček, ampak palček. In če ga požreš, ti bo zagodel take v želodcu, da se boš postavljaj na glavo.«

Se je ustrašil petelin. Izpustil je palčka, da je padel naravnost na glavo in postavil živi hrast.

Tačas je stopila kmetica iz hiše, da vidi, kakšno posvetovanje imajo kokoši na gnoju. Pa vidi Bobka, kako drži živi hrast, da se mu petelin kar ne more dovolj načuditi. Prime palčka za pete in si ga postavi na dlan.

»Od kod si se pa ti vzel?« ga upraša.

»Bog daj, mati,« pravi Bobek. »V klobasi sem bil. Hvala Bogu, da me niste spekli in pojedli.«

»Tak ti si bil v klobasi? Zato je tako čudno cvrčalo. Kako si pa prišel vanjo?«

Je razložil Bobek reč s klobaso, da se je prijela kmetica za boke in se od srca smejala.

»Veš kaj, palček,« je dejala. »Čez nekaj dni bo Velika noč. Pa ostani za praznike pri meni. Mi boš barval pirhe.«

Kdo bi bil tega bolj vesel kakor naš Bobek. Že doma je bilo barvanje pirhov njegova izključna lastninska pravica. Hitro si je pripravil in namešal barv. Iz žime si je napravil čopiče, male in velike. Pa je prikotalil kurje jajce, ga postavil pokonci in naredil okoli njega oder. Prislonil je lestvico in pričel z barvanjem. Tako lepo in umetno ga je barval, da se je kmetica kar čudila in pozabila kuhati kosilo. Putkam je pirh tako ugajal, da so nesle jajca kar pri Bobku in jih je ta moral še kar topla barvati in risati.

Si je mislil Bobek: »Pri tej hiši hočejo imeti vsa jajca poslikana.«

Je našel v skednju kokljo, ki je lepo čepela in valila. Vzel je svoje slikarsko orodje in se pripravil, da pobarva tudi njena jajca. Pa koklja najbrže ni imela čuta za lepoto pirhov, jezno je zahreščala in se našopirila. Zgrabila je Bobka s kljunom in ga treščila iz skednja naravnost v travo.

Tam se je pasla krava. Trava je bila mehka in gosta. Sladka in sočna pa tako, da nikjer take. Krava je bila vsa srečna, da se po dolgi zimi prvič spet pase. Kdo bi to gledal levo in desno? Bobek je pade! v travo in se zamotal med bilke. A preden se je zopet izmotal in postavil na noge, ham — je šlo preko

njega in s travo vred je naenkrat izginil v predor in v kravji vamp.

»V kakšni votlini sem pa zdajle?« se uprašuje Bobek in tipa okoli sebe. Kajti je bila tema kakor v rogu. Na glavo pa je dobival vedno več trave. Neprenehoma je moral brčkati okoli sebe, da se je držal na površju. Naposled se je votlina napolnila s travo do stropa. Bobka je že tiščalo.

»Na kakšen voz le tu nakladajo travo in v temi?« se je čudil.

»To najbrže kradejo. Treba bo klicati na pomoč,« si misli in prične kričati. Pa ni bilo nič s kričanjem. Votlina se je napolnila in napela, da je Bobku pohajala sapa. Naenkrat začuti padec in bobnanje, kakor da grmi. Potem pa je bilo zopet vse tiho in mirno.

»Ha, prevrnili so voz. Preveč so naložili,« ugiba Bobek in čaka, kaj bo. Silno ga je že tiščalo in vse kosti so ga bolele.

Naenkrat začuti Bobek, da leze trava nazaj v predor in z njo vred on sam. Od daleč zagleda nekaj svetlega.

»Aha, tam je izhod,« si misli in se urno spušča po predoru. Pa se izhod nenadoma zapre in Bobek začuti silen pritisk od zgoraj in spodaj. Tik sebe otipa strahovite kamne, ki meljejo travo. Pa se izhod zopet nenadoma odpre in ta trenutek porabi Bobek in skoči na svetlo. Priletel je na tla in pogledal, kje je. Opazil je, da se nahaja v hlevu, poleg njega pa leži krava ter prežvekuje.

»A tako. Tam notri sem bil,« premišljuje Bobek ter si ravna ude.

»Lepa reč. Edina sreča je bila v tem, da krava prežvekuje in da sem prišel spet na svetlo. Drugače bi bil moj grob v kravjem vampu in Bobek ne bi več kaše pihal.«

Je šel Bobek vesel iz hleva, zajel je z žlico vode ter se okopal in umil. Kajti je bil ves zelen kakor pirh.

(Dalje prihodnjič.)